

РЕШЕНИЕ

№ 3481

гр. София, 27.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 25 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и девети януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: **ЙОАННА Н. СТАНЕВА**

при участието на секретаря **С. Е. Д.**
като разгледа докладваното от **ЙОАННА Н. СТАНЕВА** Гражданско дело № 20221110167856 по описа за 2022 година

Предявени са от **К. М. А.** срещу „**К.**“ ЕАД и „**А. Т.**“ ЕООД пасивно субективно съединени установителни искове с правно основание чл. 26, ал. 1 ЗЗД за признаване за установено между страните, че Договор за потребителски кредит № 2538592/18.03.2022г., сключен с „**К.**“ ЕАД, евентуално клаузата на чл. 4.1, както и Договор за поръчителство от 18.03.2022г., сключен с „**А. Т.**“ ЕООД, са нищожни като противоречащи на закона и добрите нрави.

Предявени са насрещни осъдителни искове от „**К.**“ ЕАД срещу **К. М. А.** с правно основание чл. 240, ал. 1 ЗЗД за заплащане на сумата от 3850 лева, представляваща остатъка от цялата предсрочно изискуема главница, дължима на основание Договор за потребителски кредит № 2538592/18.03.2022г., ведно със законната лихва от подаване на насрещната исковата молба – 23.01.2023г. до окончателното плащане, а в условията на евентуалност в случай че договорът бъде прогласен за нищожен, „**К.**“ ЕАД е предявил срещу **К. М. А.** осъдителен иск с правно основание чл. 23 ЗПК за сумата 3 850 лева, представляваща чистата стойност на кредита по Договор за потребителски кредит № 2538592/18.03.2022г., ведно със законната лихва считано от 23.01.2023г. до окончателното изплащане на вземането.

Ищецът **К. М. А.** твърди, че на 18.03.2022г. сключил с „**К.**“ ЕАД договор за потребителски кредит № 2538592 за сума в размер на 4000 лева, при лихвен процент от 40,00% и годишен процент на разходите от 48,21%. Поддържа, че на основание чл. 4.1 от процесния договор за кредит и с цел да бъде обезпечен, **К. М. А.** сключила договор за поръчителство с дружеството „**А. Т.**“ ЕООД, по силата на който следвало да заплати

възнаграждение в размер на 2 792,18 лева. Твърди, че договорът за потребителски кредит, а в условията на евентуалност клаузата на чл. 4.1, са нищожни на основание чл. 26, ал. 1 ЗЗД вр. чл. 22 ЗПК вр. чл. 11 и ал. 19, ал. 4 ЗПК, за което излага подробни съображения. Сочи, че в договора бил посочен ГЛП, но липсвали каквито и да било условия за прилагането му. Липсвало изрично посочване дали лихвеният процент е фиксиран за целия срок на кредита или е променлив. Не бил посочен общ размер на дължимата за срока на договора възнаградителна лихва и съотношението ѝ с главницата по кредита, както и таксата гарант, за да може да се извърши проверка дали посоченият ГЛП отговаря на действително прилагания от заемодателя. Поддържа, че погасителният план в договора не отговаря на изискванията на чл. 11, ал. 1, т. 11 ЗПК. На следващо място, твърди, че в договора липсва ясно разписана методика на формиране на ГПР по кредита, а именно кои компоненти са включени в него и как е формиран същият. Сочи, че посочената годишна лихва в договора за паричен заем не е ясно как точно се съдържа и как е изчислена по отношение на общия ГПР. Поддържа, че заплащането на сума по договора за поръчителство следва да бъде разглеждано като елемент от общия разход по кредита за потребителя, тъй като е пряко свързано с договора за потребителски кредит, известно е на кредитора и се заплаща от потребителя. Поради което било налице заобикаляне на разпоредбата на чл. 19, ал. 4 ЗПК като с уговорките за заплащане на допълнителни разходи по договора за поръчителство се нарушавало изискването ГПР да не бъде по-висок от пет пъти размера на законната лихва по просрочени задължения в левове и във валута, определена с ПМС № 426/2014г. Твърди, че ответните страни са свързани лица, като едноличен собственик на капитала на „А. Т.“ ЕООД е „К.“ АД. Сочи, че печалбата на „А. Т.“ ЕООД от извършената от него търговска дейност като поръчител, се разпределя в полза на едноличния собственик „К.“ АД. Счита, че с договора за поръчителство се цели единствено допълнително оскъпяване на договора за кредит, допълнително възнаграждение на кредитодателя, което било уговорено по друго правоотношение, за да се избегнат ограниченията на чл. 19, ал. 4 ЗПК. Поддържа, че посочване в кредитния договор на размер на ГПР, който не е реално прилагания в отношенията между страните, представлява заблуждаваща търговска практика по смисъла на чл. 68д, ал. 1 и ал. 2, т.1 от ЗЗП. В условия на евентуалност счита, че клаузата на чл. 4, ал. 1 от Договор за потребителски кредит № 2538592/18.03.2022г. е нищожна на основание чл. 26, ал. 1, пр. 3 ЗЗД вр. чл. 143, ал. 1 ЗЗП и чл. 146 ЗЗП. На следващо място, поддържа, че и договорът за поръчителство, сключен с „А. Т.“ ЕООД, е нищожен на основание чл. 26, ал. 1 ЗЗД вр. чл. 19, ал. 4 ЗПК и чл. 143 ЗЗП, тъй като е налице явна нееквивалентност между предоставената услуга и уговорената цена, с което се нарушавал принципът на добросъвестност и справедливост, а освен това било налице нарушаване на нормативно установения размер на ГПР и заобикаляне на закона. Твърди, че в случая е налице нееквивалентност тъй като сумата, която се претендира с договора за поръчителство е в размер на 2792,18 лева и съставлява допълнителна сума, която е в размер на над 80 % от сумата по отпуснатия кредит. Поддържа, че сумата се заплащала без кредитополучателят да получава нищо насреща, напротив, бил принуден да сключи договор за предоставяне на поръчителство и то с предварително избрано от заемателя дружество. Ето защо моли съда

да уважи предявените искове, като приеме, че договорът за кредит, евентуално клаузата на чл. 4.1 са нищожни на посочените основания, като прогласи за нищожен и договора за поръчителство. Искането към съда е да уважи предявените искове. Претендира разноски.

В срока по чл. 131 ГПК ответникът „А. Т.“ ЕООД, е подал отговор на исковата молба, с който оспорва предявения иск по подробно изложени съображения. Признава, че между ищеца и „А. Т.“ ЕООД бил сключен договор за предоставяне на поръчителство от 18.03.2022г., по силата на който „А. Т.“ ЕООД се задължило да поеме солидарно с ищеца дълга му към „К.“ ЕАД съгласно договора за потребителски кредит. Възразява изцяло срещу твърденията на ищеца, че процесните договор за кредит и договор за предоставяне на поръчителство са нищожни на посочените основания. Сочи, че договорът за предоставяне на поръчителство е договор за поръчка по смисъла на чл. 280 и сл. ЗЗД, както и че възнаграждението по договора не попада в хипотезата на пар. 1, т. 1 от ДР на ЗПК, защото за ищцата не било задължително да сключи договора за предоставяне на поръчителство с „А. Т.“ ЕООД. Поддържа, че няма нарушение на добрите нрави, защото услугата на дружеството има месечна цена, а не обща цена. Сочат, че собствеността на капитала на дружеството не води автоматично до правонарушение. Моли съда да отхвърли предявените искове. Претендира разноски.

В срока по чл. 131 ГПК ответникът „К.“ ЕАД, е подал отговор на исковата молба, с който оспорва предявения иск по подробно изложени съображения. Признава, че между ищеца и „К.“ ЕАД бил сключен договор за потребителски кредит от 18.03.2022г. за сумата от 4 000 лева при ГЛП 40,00% и ГПР в размер на 48,21%, който следвало да бъде върнат от ищеца на 12 месечни вноски. Възразява изцяло срещу твърденията на ищеца, че процесният договор за кредит, респ. клаузата на чл. 4.1 от същия, са нищожни на посочените основания. Поддържа, че предоставянето на обезпечение не било задължително условие за сключване на договора и ищцата могла да избере и необезпечен кредит. Твърди, че погасителният план има изискуемото се по ЗПК съдържание. Оспорва да събира или да му се дължи „такса гарант“. Поддържа, че договорът за предоставяне на поръчителство между ищцата и трето лице е договор за поръчка и уговореното по него възнаграждение не попада в обхвата на общи разходи по кредита. Твърди, че ищцата е можела да се откаже от договора, без да дължи обезщетение или неустойка. Моли съда да отхвърли предявения иск. Претендира разноски.

В срока за отговор на исковата молба „К.“ ЕАД, предявява насрещен осъдителен иск срещу К. М. А. за заплащане на сумата в размер на 3 850 лева, представляваща остатък от цялата предсрочно изискуема главница, дължима на основание договор за потребителски кредит № 2538592/18.03.2022г., а в условията на евентуалност в случай че договорът бъде прогласен за нищожен, „К.“ ЕАД е предявил срещу К. М. А. осъдителен иск с правно основание чл. 23 ЗПК за сумата 3 850 лева, представляваща чистата стойност на кредита по Договор за потребителски кредит № 2538592/18.03.2022г. Поддържа, че на 18.03.2022г. ищецът сключил с „К.“ ЕАД договор за кредит за сумата в размер на 4 000 лева, която следвало да бъде върната на 12 месечни вноски до 10.04.2023г. Признава, че до датата на

подаване на насрещната искова молба ищецът погасил по договора сума в общ размер на 150 лева, като падежирали били 9 вноски, съобразно погасителния план. Прави изрично изявление за обявяване на предсрочната изискуемост на кредита, поради неплащане на повече от 6 вноски, съгласно чл. 3.1. от ОУ към договора. Искането към съда е да уважи предявения иск. Претендира разноски.

В срока по чл. 131 ГПК ответникът по насрещните иски К. М. А. е подал отговор на исковата молба, с който оспорва предявения насрещен иск по основание и размер. Моли за разсрочване на изпълнението на търсената сума. Искането към съда е да отхвърли предявените иски. Претендира разноски.

Съдът, като съобрази доводите на страните и събраните доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 12 ГПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

По първоначалните иски в доказателствена тежест на ищцата е да докаже сключването на процесния договор за потребителски кредит с посоченото в исковата молба съдържание, както и съдържанието на уговорката на чл. 4, ал. 1 от него.

В доказателствена тежест на ответника е да докаже, че е изпълнил изискванията на закона за потребителския кредит относно предоставянето на информация на потребителя, съдържанието на договора и погасителния план и реда за определяне на годишния процент на разходите, както и че клаузата на чл. 4, ал. 1 от договора е индивидуално уговорена.

По насрещните иски в доказателствена тежест на ищеца „К.“ ЕАД е да докаже, сключването на валидно правоотношение по договор за потребителски кредит; предоставянето на кредита на кредитополучателя; размера и изискуемостта на вземанията за главница и договорна лихва; изпадането на кредитополучателя в забава; размера на обезщетение за забава. По евентуалния иск, в тежест на ищеца е да докаже размера на чистата стойност на кредита.

В доказателствена тежест на ответника по насрещните иски К. М. А. е да докаже изпълнение на договорните задължения за плащане.

Страните не спорят и с обявления за окончателен доклад по делото съдът е обявил за безспорни и ненуждаещи се от доказване по реда на чл. 146, ал. 1, т. 3 ГПК следните обстоятелства: че на 18.03.2022г. между К. М. А. и „К.“ ЕАД е сключен договор за потребителски кредит № 2538592 за главница от 4 000 лева, с ГПР от 48,21% и ГЛП от 40,00 %, при срок на кредита 12 месечни вноски; 2) че главницата по кредита е предоставена от кредитора и усвоена от кредитополучателя; 3) че кредитополучателят е заплатил 150 лева в изпълнение на задълженията си по договора. 4) че на 18.03.2022г. между К. М. А. и „А. Т.“ ЕООД е сключен договор за поръчителство.

Спорът в настоящото производство се концентрира върху валидността на процесния договор за паричен заем и договор за поръчителство, както и по основателността на насрещните иски. В тази насока, съдът намира следното.

По първоначалните иски.

Сключеният между страните договор е потребителски, поради което намира своята правна регламентация в Закона за потребителския кредит /ЗПК/, като според легалната дефиниция, дадена в разпоредбата на чл. 9 ЗПК, въз основа на договора за потребителски кредит кредиторът предоставя или се задължава да предостави на потребителя кредит под формата на заем, разсрочено плащане и всяка друга подобна форма на улеснение за плащане, с изключение на договорите за предоставяне на услуги или за доставяне на стоки от един и същи вид за продължителен период от време, при които потребителят заплаща стойността на услугите, съответно стоките, чрез извършването на периодични вноски през целия период на тяхното предоставяне. Условие за неговата действителност е писмената форма – чл. 10, ал. 1 ЗПК, както и спазване изискванията на чл. 11, ал. 1, т. 7 - 12 и 20 и ал. 2 и чл. 12, ал. 1, т. 7 – 9 от ЗПК.

В този смисъл, на първо място е неоснователно оплакването на ищцата за нищожност на договора поради неспазване на изискването за посочване на приложимия лихвен процент и условията за прилагането му съгласно чл. 11, ал. 1, т. 9 ЗПК. В Приложение № 1 към процесния договор за кредит е посочено, че годишният лихвен процент по кредита е 40,0 %, а в стандартния европейски формуляр към договора е уточнено изрично, че лихвеният процент е фиксиран за срока на договора. Неоснователно е и възражението за липса на подробен погасителен план, тъй като в същото приложение се съдържа погасителен план с ясно посочване на размера и падежа на всяка погасителна вноска, както и каква част от главницата и лихвата по кредита се погасява при плащането ѝ, което удовлетворява законовите изисквания.

На следващо място относно оплакванията на ищцата по повод годишния процент на разходите, съдът намира следното. По силата на чл. 11, ал. 1, т. 10 от ЗПК договорът за потребителски кредит се изготвя на разбираем език и съдържа годишния процент на разходите по кредита и общата сума, дължима от потребителя, изчислени към момента на сключване на договора за кредит, като се посочат взетите предвид допускания, използвани при изчисляване на годишния процент на разходите по определения в приложение № 1 начин.

Съгласно чл. 19, ал. 1 ЗПК годишният процент на разходите по кредита изразява общите разходи по кредита за потребителя, настоящи или бъдещи (лихви, други преки или косвени разходи, комисиони, възнаграждения от всякакъв вид, в т.ч. тези, дължими на посредниците за сключване на договора), изразени като годишен процент от общия размер на предоставения кредит.

В приложение № 1 към процесния договор за потребителски кредит е посочен процент на ГПР 48,21 %, т. е. формално е изпълнено изискването на чл. 11, ал. 1, т. 10 ГПК. Този размер не надвишава максималния по чл. 19, ал. 4 ЗПК. Този размер обаче не отразява действителният такъв, тъй като не включва част от разходите за кредита, а именно - възнаграждението по договора за предоставяне на поръчителство, сключен от потребителя с "А. Т." ЕООД, което се включва в общите разходи по кредита по смисъла на § 1, т. 1 от ДР на ЗПК.

По силата на § 1, т. 1 от ДР на ЗПК "Общ разход по кредита за потребителя" са всички разходи по кредита, включително лихви, комисиони, такси, възнаграждение за кредитни посредници и всички други видове разходи, пряко свързани с договора за потребителски кредит, които са известни на кредитора и които потребителят трябва да заплати, включително разходите за допълнителни услуги, свързани с договора за кредит, и по-специално застрахователните премии в случаите, когато сключването на договора за услуга е задължително условие за получаване на кредита, или в случаите, когато предоставянето на кредита е в резултат на прилагането на търговски клаузи и условия. Общият разход по кредита за потребителя не включва нотариалните такси.

Възнаграждението в полза на поръчителя е разход, свързан с предмета на договора за потребителски кредит, доколкото касае обезпечение на вземанията по договора. От служебно извършена справка в Търговския регистър се установява, че "К." ЕАД е едноличен собственик на капитала на "А. Т." ЕООД, като двете дружества са с един адрес на управление. В същото време, съгласно чл. 8, ал. 5 от договора за предоставяне на поръчителство, "К." ЕАД е овластено да приема вместо поръчителя възнаграждението по договора за предоставяне на поръчителство. Тази свързаност обуславя извод, че разходът за възнаграждение в полза на поръчителя е известен на заемодателя, което се потвърждава и от съвкупната преценка на събраните по делото доказателства /датата на която са изготвени договорите и съдържанието на същите/.

От клаузите в договора за потребителски кредит - чл. 4, ал. 1-3 е видно, че ако поръчителят е заявил обезпечение чрез поръчителство с одобрено от заемодателя "К." юридическо лице-поръчител, то заявлението му за сключване на договора за кредит се разглежда в рамките на 48 часа от подаване на заявлението, като срокът за одобрение на заявлението за отпускане на кредит в този случай е 24 часа. При непосочване обаче на посоченото обезпечение, заявлението на лицето, кандидатстващо за кредит, се разглежда в 14-дневен срок от подаването му. Предвид обстоятелството, че се касае за отпускане на т. нар. "бързи кредити", при които потребителят разчита да получи заявената сума в кратък срок, то разликата от почти две седмици в срока на одобрение за кредит на практика превръща сключването на договора за предоставяне на поръчителство в задължително условие за получаването на кредита. Горното съставлява и неравноправно третиране на потребителите с оглед срока на разглеждане на заявлението в полза на тези, които са посочили, че ще обезпечат вземането с поръчителство на юридическо лице - поръчител, което освен това и следва да е одобрено от кредитодателя. От анализа на клаузите относно обезпечението на кредита следва, че потребителят, за да ускори разглеждане на заявлението си за кредит на парична сума, от която се нуждае, следва да сключи "договор за предоставяне на поръчителство" с посочено от кредитора юридическо лице - поръчител. Гореизложеното води и до извода, че в конкретния случай договорът за поръчителство има за цел да обезщети кредитора за вредите от възможна фактическа неплатежоспособност на длъжника, което влиза в противоречие с предвиденото в чл. 16 ЗПК изискване към доставчика на финансова услуга да оцени сам платежоспособността на потребителя и да

предложи цена за ползването на заетите средства, съответна на получените гаранции.

Въпреки, че всеки един от представените договори - този за кредит и този за предоставяне на поръчителство, формално представляват самостоятелни договори, двата договора следва да се разглеждат като едно цяло. Тази обвързаност се установява от уговорката за приоритетно разглеждане на искането за предоставяне на кредит при сключване на договор за поръчителство на кредитополучателя с одобрено от кредитодателя юридическо лице-поръчител, сключването на договора за поръчителство в същия ден, в който е сключен договорът за кредит, както и с изричната уговорка за приоритетно изплащане на възнаграждението по поръчителството пред това по основното задължение по кредита, изрично посочено в чл. 8, ал. 5 от Договор за предоставяне на поръчителство. С оглед изложеното съдът намира, че разходът за възнаграждение на поръчителя за обезпечаване вземанията на "К." ЕАД по процесния договор за потребителски кредит, отговаря на поставените от ЗПК изисквания, за да се включи в общия разход по кредита (в този смисъл и Решение № 264616 от 09.07.2021г. по в.гр.д. № 9991/2020г. по описа на СГС).

Предвид гореизложеното, и като се съобрази обстоятелството, че възнаграждението по договора за поръчителство е в размер на общо 2792,18 лева за целия период на договора, на съда не са необходими специални познания в областта на счетоводството, за да приеме, че при включване на това възнаграждение в състава на ГПР, действителният годишен процент на разходите по кредита надхвърля многократно максималния допустим размер от 50%.

При това положение и въз основа на съвкупната преценка на всяка от уговорките съдът намира, че макар формално процесният договор за потребителски кредит да покрива изискуеми реквизити по чл. 11, ал. 1 ЗПК, вписаните параметри не кореспондират на изискуемото съдържание по т. 10 - годишния процент на разходите по кредита и общата сума, дължима от потребителя. Тази част от сделката е особено съществена за интересите на потребителите, тъй като целта на уредбата на годишния процент на разходите по кредита е чрез императивни норми да се уеднакви изчисляването и посочването му в договора и това да служи за сравнение на кредитните продукти, да ориентира икономическия избор на потребителя и да му позволи да прецени обхвата на поетите от него задължения. Затова и неяснотите, вътрешното противоречие или подвеждащото оповестяване на това изискуемо съдържание законодателят урежда като порок от толкова висока степен, че изключва валидността на договарянето - чл. 22 ЗПК. В този смисъл като не е оповестил действителен ГПР в договора за кредит кредитодателят е нарушил изискванията на закона и не може да се ползва от уговорената сделка, което обосновава извод за недействителност на договора за кредит на основание чл. 22 от ЗПК, поради неспазването на изискванията на чл. 11, т. 10 и 11 от ЗПК. В тази хипотеза потребителят следва да върне само чистата стойност на кредита, но не дължи лихва и или други разходи по кредита, съгласно разпоредбата на чл. 23 ЗПК (в този смисъл са Решение № 261440 от 04.03.2021г. по в.гр.д. № 13336/2019 г. по описа на СГС, II-А въззивен състав, Решение № 24 от 10.01.2022г. по в.гр.д. № 7108/2021г. по описа на СГС, III-Б въззивен състав и др.).

Ето защо предявеният главен установителен иск за прогласяване нищожността на процесния договор за кредит на основание чл. 22 ЗПК е основателен и следва да бъде уважен. При основателност на главния иск, евентуалният такъв за прогласяване нищожността единствено на разпоредбата на чл. 4, ал. 1 от договора като неравноправна, не подлежи на разглеждане.

На следващо място, доколкото договорът, сключен между потребителя и „К.“ ЕАД, и договорът, сключен между потребителя и „А. Т.“ ЕООД, се намират във взаимовръзка помежду си като система от правоотношения между страните, последиците от прогласяване недействителността на договора за потребителски кредит неминуемо рефлектират и по отношение на договора за предоставяне на поръчителство поради естеството на правоотношенията. С оглед на гореизложените от съда изводи съдът намира, че доколкото договорът за потребителски кредит е нищожен, то нищожен е и договорът за предоставяне на поръчителство, сключен с „А. Т.“ ЕООД, обезпечаващ задълженията по него.

Ето защо и предявеният главен установителен иск за прогласяване нищожността на договора за поръчителство също е основателен и следва да бъде уважен.

По насрещните икове.

С оглед нищожността на договора за кредит, предявеният главен насрещен осъдителен иск за заплащане на сумата от 3 850 лева, представляваща остатъка от цялата предсрочно изискуема главница, дължима на основание Договор за потребителски кредит № 2538592/18.03.2022г., ведно със законната лихва от подаване на исковата молба – 23.01.2023г. до окончателното плащане, е изцяло неоснователен. Както беше посочено по-горе, съгласно нормата на чл. 23 ЗПК при нищожност на договора за кредит, за кредитора възниква вземане единствено за чистата стойност на кредита на така установеното в закона специално основание.

Договорът обаче е с краен падеж на задължението 10.04.2023г., като няма доказателства по делото „К.“ ЕАД да е обявило кредита за предсрочно изискуем към момента на подаване на насрещната искова молба. Това е направено с исковата молба по насрещния иск, като достигането му до ищеца следва да се приеме за достигане на поканата и кредита да се счита за предсрочно изискуем, считано от 06.03.2023г. настъпването на предсрочна изискуемост в хода на производството по делото следва да се вземе предвид по реда на чл.235 ГПК. Отделно от това и крайният падеж на вземането за главница по договора е настъпило към момента на приключване на устните състезания по делото /29.01.2024г./.

По делото няма спор и от съдържанието на договора за кредит се установява, че чистата стойност на кредита /главницата/ е в размер на 4000 лева. Също така безспорно по делото е и обстоятелството, че ищцата е заплатила по договора сумата от общо 150 лева. Доказателства за други плащания от страна на ищцата не са ангажирани по делото. От

представената справка от „К.“ ЕАД се установява, че с извършените плащания от К. А. са извършени погашения в размер на 10 лева за вноса по договор за предоставяне на поръчителство, администрирана към гаранта „А. Т.“ ЕООД и 140 лева са отнесени в погашение на разходи по извънсъдебно събиране на просрочени вземания. Платените от ищцата суми следва да бъдат отнесени в погашение изцяло на главничното задължение по договора за кредит. След приспадане на посочената сума, остатъчната неплатена чиста стойност на кредита се равнява на 3850 лева, какъвто е и размерът на исковата претенция. Ето защо евентуалният насрещен иск следва да бъде уважен изцяло.

По искането по чл. 241 ГПК за разсрочване на изпълнението съдът намира следното:

Неоснователно е искането на ответника по насрещния иск, формулирано в отговора на насрещната искова молба от 15.03.2023г., за разсрочване на изпълнението по реда на чл. 241 ГПК, тъй като не са представени никакви доказателства в подкрепа на същото. С определението от 04.09.2023г. съдът е дал указания на К. М. А., че не сочи доказателства за имотното си състояние с оглед искането за разсрочване на изпълнението по предявените насрещни осъдителни икове, като въпреки изричните указания не са ангажирани доказателства. С оглед на което искането по чл. 241 ГПК следва да бъде оставено без уважение.

По разноските.

При този изход от спора, право на разноски имат ищцата и „К.“ ЕАД. С оглед основателността на първоначалните икове, в полза на ищцата следва да бъдат присъдени сторените разноски за държавни такси в размер на общо 309 лева. Видно от представения договор за правна защита и съдействие от 15.11.2022г. ищцата е била представлявана безплатно от адв. М. В. М., поради което и на основание чл. 38, ал. 2 ЗАдв, в полза на адв. М. следва да бъде присъдено адвокатско възнаграждение в размер на 480 лева с ДДС. При определяне на размера на дължимото адвокатско възнаграждение съдът взе предвид изводите в Решение на СЕС по дело С-438/22 от 25.01.2024г., като намира, че с оглед горепосоченото решение на СЕС следва да откаже приложението на националната правна рамка, определяща размера на адвокатските възнаграждения /НМРАВ/ и да определи размер на адвокатско възнаграждение съобразно фактическата и правна сложност на делото в случая на обстоятелството, че се касае за взаимосвързани правоотношения /договор за кредит и договор за поръчителство във връзка със сключения договор за кредит/, че делото е приключило в едно съдебно заседание без изслушване на свидетели и вещи лица, както и че се касае за дело с обичайна за този тип дела сложност, като в проведеното съдебно заседание не са присъствали представители на страните. С оглед на което съдът намира, че възнаграждение в размер на 480 лева с ДДС отговаря на фактическата и правна сложност на делото, както и на извършените от процесуалния представител правни действия, изразяващи се в подаване на искова молба и молба-становище.

С оглед уважения насрещен евентуален иск, в полза на ответника „К.“ ЕАД следва да бъдат присъдени сторените разноски за държавна такса от 154 лева, както и юрисконсултско

възнаграждение в размер на 100 лева съгласно чл. 25, ал. 1 НЗПП, или общо 254 лева.

В полза на „А. Т.“ ЕООД не следва да се присъждат разноси, доколкото искът срещу този ответник е изцяло уважен.

Предвид изложените съображения, съдът

РЕШИ:

ПРОГЛАСЯВА по предявения от К. М. А., ЕГН *****, с адрес: гр. С., ул., №,, срещу „К.“ ЕАД, с ЕИК:, със седалище и адрес на управление: гр. С., бул. ... № (сграда А), ет. , Б. ц. „Б.“, иск с правно основание чл. 26, ал. 1, пр. 1 ЗЗД вр. чл. 22 ЗПК, **нищожността** на сключения между страните Договор за потребителски кредит № 2538592 от 18.03.2022г.

ПРОГЛАСЯВА по предявения от К. М. А., ЕГН *****, с адрес: гр. С., ул., №,, срещу „А. Т.“ ЕООД, ЕИК , със седалище и адрес на управление: гр. С., бул. № (сграда), ет. , Б. ц. „Б.“, иск с правно основание чл. 26, ал. 1, пр. 1 ЗЗД **нищожността** на сключения между страните Договор за предоставяне на поръчителство от 18.03.2022г.

ОТХВЪРЛЯ предявения от „К.“ ЕАД срещу К. М. А. главен насрещен осъдителен иск с правно основание чл. 240, ал. 1 ЗЗД вр. чл. 9 ЗПК за заплащане на сумата от 3850 лева, представляваща главница по Договор за потребителски кредит № 2538592 от 18.03.2022г., ведно със законната лихва от 23.01.2023г. до окончателното изплащане на вземането.

ОСЪЖДА К. М. А., ЕГН *****, с адрес: гр. С., ул., №,, да заплати на „К.“ ЕАД, с ЕИК:, със седалище и адрес на управление: гр. С., бул. № сграда), ет. , Б. ц. „Б.“, на основание чл. 23 ЗПК сумата от **3850 лева**, представляваща неплатена част от чистата стойност на кредита, предоставен по Договор за потребителски кредит № 2538592 от 18.03.2022г., ведно със законната лихва считано от 23.01.2023г. до окончателното изплащане на вземането.

ОСЪЖДА „К.“ ЕАД, с ЕИК:, със седалище и адрес на управление: гр. С. бул. № (сграда), ет. , Б. ц. „Б.“, да заплати на К. М. А., ЕГН *****, с адрес: гр. С., ул., №,, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумата от **309 лева**, представляваща сторените разноси по делото.

ОСЪЖДА „К.“ ЕАД, с ЕИК:, със седалище и адрес на управление: гр. С., бул. № (сграда), ет. , Б. ц. „Б.“, да заплати на адв. М. В. М., АК- гр. П., с адрес на упражняване на дейността: гр. П., бул. № , ет. , ап. , на основание чл. 38, ал. 2 ЗАДв. сумата от **480 лева**, представляваща възнаграждение за безплатна защита по делото на К. М. А..

ОСЪЖДА К. М. А., ЕГН *****, с адрес: гр. С., ул., №,, да заплати на „К.“ ЕАД, с ЕИК:, със седалище и адрес на управление: гр. С., бул. № (сграда), ет. , Б. ц. „Б.“, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумата от **254 лева**, представляваща сторените разноси по делото по предявения насрещен осъдителен иск.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на К. М. А., ЕГН *****, с адрес: гр. С., ул., №,, формулирано в отговора на насрещната искова молба, за разсрочване на

изпълнението на постановеното съдебно решение.

Решението може да бъде обжалвано в двуседмичен срок от съобщението пред Софийски градски съд с въззивна жалба, а в частта, с която е оставено без уважение искането за разсрочване, имаща характер на определение – в едноседмичен срок от съобщението пред Софийски градски съд с частна жалба.

Препис от решението да се изпрати на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____